స్వప్న లోకం

పి. అరుణ

రేవతి కళ్ళలో గొప్ప ఆకర్షణ వుంది. నాలుగు నెలల క్రితం రాజన్ ఎక్స్‌పోర్ట్స్ కంపెనీలో ఉద్యోగానికి చేరాను. అప్పటికే రేవతి ఆ కంపెనీలో క్లర్క్ కమ్ టైపిస్ట్‌గా పని చేస్తోంది.

"కొత్తగా చేరారు. పార్టీ ఇవ్వరా" అని అందరి కంటే ముందుగా ఆమె నన్ను అడిగింది చిరునవ్వుతో. అప్పుడు ఆమె కళ్ళలోకి చూసిన నేను ఉలిక్కిపడ్డాను. అవే కళ్ళు. నీలిరంగు కళ్ళు. వెయ్యి నక్షత్రాల వెలుగు ఆ నీలికళ్ళలో — శ్యామల గుర్తొచ్చింది వెంటనే.

పార్టీ ఇచ్చే ఉద్దేశం నిజానికి నాలో లేదు. ఎందుకంటే నా దగ్గర డబ్బు చాలా తక్కువగా వుంది. ఆ కంపెనీలో శాలరీ ఇచ్చేవరకూ ఆ డబ్బుతోనే నేను బతకాలి. కాని రేవతి అడిగిన తర్వాత ఇవ్వకుండా వుండలేకపోయాను.

"థాంక్ యూ వెరీ మచ్" అన్నది ఆమె కృత

షరగా.

ఆ రోజునించీ రేవతితో నేనే పరిచయాన్ని పెంచుకున్నాను. అలా మా ఇద్దరిమధ్య పరిచయం పెరిగిపోకుండా వుండటానికి ఆమె ప్రయత్నం చెయ్యలేదు.

రేవతి బాగా కష్టపడి పనిచేస్తుంది. పని మానేసి వూరికే కూర్చోవాలనే ఆలోచన ఆమెలో లేదు. అందుకే ఆఫీసులో అందరికీ ఆమె అంటే బాగా ఇష్టం.

ఆమెలాగే నేనూ పేరు తెచ్చుకోవాలని ప్రయత్నం చేశాను. నా ప్రయత్నం చాలావరకు ఫలించింది. మా మేనేజర్ రెండు నెలల తర్వాత నా శ్రమను—కృషిని గుర్తించాడు. కేవలం మాటలతోనే నన్ను తృప్తి పరిచాడు. శాలరీ ఇంక్రీజ్ చేస్తాడేమోనని యెదురు చూశాను. కాని చెయ్యలేదు.

భాగ్య నగరంలో వున్న వందల ప్రయివేటు కంపెనీల్లో వేలమంది నాలాంటి ఉద్యోగులు విధిలేని పరిస్థితుల్లో కేవలం పొట్ట కూడలకే లొంగిపోయి వెట్టి చాకిరి చేస్తున్నారు.

ఆ వేలమందిలో నేనూ ఒకడ్ని అనుకున్నాను.

"కష్టపడి పనిచేసే వాళ్ళంటే నాకిష్టం" అన్నది రేవతి ఒకరోజు.

అప్పుడు నాకు బాగా సంతోషం కలిగింది.

"నాకూ ఇష్టమే. కాని మన కష్టంవల్ల తగిన ప్రయోజనాన్ని పొందలేక పోతున్నాం" అన్నాను.

"ఇక్కడ లేకపోవచ్చు. కష్టపడే మనిషి ఏరోజైనా సుఖపడితీరుతాడు. నాకు ఆ నమ్మకం వుంది" అన్నది.

"నేనూ ఆ నమ్మకంతోనే కష్టపడుతున్నాను. యేమైనా మనిద్దరి అభిప్రాయాలూ ఒక్కటే...."

అన్నాను.

మాట్లాడలేదు రేవతి.

కొంచెంసేపు ఆగి మళ్ళీ నేనే అన్నాను.

"ఏమైనా ఆడవాళ్ళలో కష్టించి పనిచేసేవాళ్ళు తక్కువమంది వుంటారు. నిన్ను చూస్తుంటే నాకు ఆశ్చర్యంగా వుంది."

మళ్ళీ నవ్వింది ఆమె—

"మొదట్లో నేనూ లేజీగానే వుండేదాన్ని. అలా వున్న కారణంగా ఆ కంపెనీలో నా ఉద్యోగాన్ని పోగొట్టుకున్నాను. ఆ సంఘటన నాలో గొప్ప మార్పును తీసుకొచ్చింది వర్కు విషయంలో" చెప్పింది.

రేవతి గురించి నేనో విషయాన్ని తెలుసుకున్నాను. ఆఫీసు మొత్తంలో ఆమె నాతోనే యెక్కువగా మాట్లాడుతుంది. ఈ కారణంగా మరి కొంతమంది ఉద్యోగులు అసూయ పడుతున్నట్టుగా అర్థం చేసుకున్నాను.

అప్పుడు నాకు నిజంగా గర్వం కలిగింది.

అందమైన రేవతి అందరికంటే నన్ను యెక్కువగా అభిమానిస్తుందా? ఇదే నిజమైతే నేను గొప్ప అదృష్టవంతుడినే అనుకున్నాను. ఎందుకంటే నీలిరంగు కళ్ళతో నా గుండెలో శాశ్వతంగా నిలిచిపోయి ఈ లోకం నించి శాశ్వతంగా వెళ్ళిపోయిన శ్యామల—రేవతి రూపంలో తిరిగి నాకు దొరికినట్టే.

2

ఆమె అలంకరణ ఆ రోజు చాలా ప్రత్యేకంగా వుంది. జడ అల్లుకోలేదు. తలంటి పోసుకొని జుట్టును కిందికి వదిలేసి పైగా క్లిప్పు పెట్టుకుంది. కాటుక దిద్దిన

నీలిరంగు కళ్ళు ఎంతో నిర్మలంగా వున్నాయి.

నీలి రంగు చీర కట్టుకొని అదే రంగు బ్లవుజు ధరించింది.

రేవతి అందం నన్ను పరవశుడిని చేసింది.

"ఏమిటీ విశేషం?" కొంచెం చొరవ తీసుకొని అడిగాను నవ్వుతూనే.

"ఇవాళ నా పుట్టిన రోజు...." నవ్వుతూనే చెప్పింది చేతిలో వున్న ప్యాకెట్టు కాయితాన్ని వూడదీస్తూ....

అందులో స్వీట్సు వున్నాయి.

ఆఫీసులో అందరికీ వాటిని పంచింది.

స్వీటు అందుకుంటూ శుభాకాంక్షలు తెలయచేశాను.

"థాంక్ యూ" అన్నది కృతజ్ఞతగా.

"ముందుగా చెప్పలేదేం?" అడిగాను.

"ఏం... ముందుగా చెబితే ఏంచేసేవాడివి....డైమండ్ రింగ్ ప్రజెంట్ చేసేవాడివా?" చాలా మృదువుగా నవ్వుతూ అడిగింది. అలా నవ్వినప్పుడు ఎర్రటి ఆమె పెదవులు విచ్చుకున్నాయి.

జవాబు చెప్పాలనిపించలేదు. ఆ పెదవులమీద సున్నితంగా ముద్దుపెట్టుకోవాలనిపించింది.

నాలో భావాలను కళ్ళలో కనపడనీయకుండా నవ్వుతూ "డైమండ్ రింగ్ ప్రజెంట్ చెయ్యకపోయినా యేదో ఒకటి ప్రజంట్ చేసేవాడిని" అన్నాను.

"ఇప్పుడు చెప్పాను కదా..ఆ ప్రజంటేషన్ ఏమిటో సాయంత్రం ప్రజెంట్ చెయ్యి. తీసుకుంటాను" అన్నది.

శ్యామల గుర్తుకొచ్చింది అప్పుడు.

రెండేళ్ళ క్రితం శ్యామలకూడా ఇలాగే తన బర్త్

దేకి యేదైనా ప్రజెంట్ చెయ్యమని అడిగింది. మంచి చీర కొనాలనుకున్నాను. నా దగ్గర డబ్బులు లేవు. చివరకు నా వేలికి వున్న బంగారు ఉంగరాన్ని అమ్మి శ్యాములకు చీర కొన్నాను.

సాయంత్రం ఆఫీసు వదిలిన తర్వాత రేవతి వెనుకే బయటకు వచ్చాను. మా ఆఫీసు మంచి సెంటర్లో వుంది. ఆ ప్రాంతంలో అన్ని రకాల షాపులు వున్నాయి.

రోడ్డుమీద ఆమె పక్కనే నడుస్తూ—"ఈరోజు నీ బర్త్ డే కదూ?" అనడిగాను.

"అవును. స్వీట్లుకూడా పంచాను కదా....అప్పుడే మరచిపోయావా?" నవ్వి అడిగింది రేవతి.

"కాదు. ఇప్పుడు నీ వయసు యెంతో తెలుసుకుందామని గుర్తుచేశాను."

"ఓ....తెలివైన వాడివే....ఐతే నేనుకూడా తెలివైనదాన్నే....కొన్ని చెప్పకూడనివి వుంటాయి. ఆడదాని వయసు అడక్కూడదు. అడిగినా చెప్పకూడదు....అవును కదూ?"

"ఆల్ రైట్..నువ్వు చెప్పకపోయినా నేను వూహించుకోగలను."

"ఎన్నని?"

"ముప్పయ్ రెండు."

"మై గాడ్....ముప్పయ్ రెండా? పదేళ్ళు ఎక్కువగా కనిపిస్తున్నానా?" వెంటనే అన్నది.

"థాంక్ యూ రేవతీ" అన్నాను.

"ఎందుకు?"

"నీ వయసు చెప్పినందుకు."

నాలిక్కరుచుకుంది రేవతి.

ఫ్యాన్సీ షాపులోకి వెళ్ళాం. అక్కడ రంగు రంగుల ఫ్యాన్సీ గొడుగులు కనపడ్డాయి. ఎంతో బావున్నాయి.

వర్షాకాలం మొదలయ్యింది. రోజూ యేదో ఒక టైములో వాన కురుస్తోంది.

రేవతికి గొడుగులేదు. ఒక్క రోజుకూడా ఆఫీసుకు రాలేదు.

ఫ్యాన్సీ డిజైను వున్న ఆడవాళ్ళ గొడుగు ఆమెకి బాగా నచ్చింది. దాన్ని ప్యాక్ చేయించాను. ఎనభై రెండు రూపాయలు.

అంత డబ్బును షాపులో ఇస్తుంటే నాకు బాధ కలగలేదు నిజానికి ఆ డబ్బు నాకెంతో విలువైనది. కాని___ రేవతిలో శ్యామలను చూసుకుంటున్నాను. రేవతి నీలిరంగు కళ్ళలో ఒకప్పటి తీయని అనుభూతులను గుర్తు చేసుకుంటున్నాను. ఆ అనుభూతిముందు ఈ డబ్బు ఒక లెక్క కాదు.

"థాంక్ యూ రావ్" అన్నది రేవతి బయటకు వచ్చిన తర్వాత కృతజ్ఞతగా.

"వట్టి థాంక్స్ సరిపోదు రేవతీ .... ప్రజెంటేషన్ ఇచ్చిన ఈ రావ్ కు ప్రత్యేకమైన పార్టీ లేదా?"

"ఏం కావాలో అడుగు" అని సూటిగా నా కళ్ళలోకి చూసింది రేవతి. నేనూ ఆమె కళ్ళలోకి చూశాను.

ఎన్నో వేల నక్షత్రాల వెలుగు.

ఆమె కళ్ళు మెరుస్తున్నాయి.

ఒక్కసారి నా చూపును మరల్చి ఆమె చేతినున్న వాచీకేసి చూస్తూ "ఇప్పుడే సినిమా టైము అవుతుందను కుంటున్నాను" అన్నాను.

వెంటనే నవ్వింది రేవతి.

"సరే పద" అన్నది ఒక్క నిమిషం తర్వాత.

నాకు మళ్ళీ సంతోషం కలిగింది.

అక్కడికి దగ్గర్లో వున్న థియేటర్లో ఓ హిందీ సినిమా రన్నవుతోంది. ఆ సినిమా ఇద్దరు ప్రేమికుల కథ.... ఎప్పటినించో ఆ సినిమా చూడాలని అనుకుంటున్నాను. లక్కీగా రేవతితో ఆ సినిమా చూసే అదృష్టం నాకు కలిగింది.

ఆమె టిక్కెట్లు తీసుకుంది.

బాల్కనీలోకి వెళ్ళి కూర్చున్నాం.

మొదటిసారి కాకపోయినా మళ్ళీ నాకు శ్యామల పక్కనే కూర్చుని సినిమా చూస్తున్న భావన కలిగింది.

శ్యామల!

నా గుండెల్లో నిలిచిపోయిన ప్రేమజ్యోతి.

ఈ లోకంనించి ఆమె వెళ్ళిపోయినా నా హృదయంలో ఆమె వెలిగించిన ప్రేమజ్యోతి ఆరిపోలేదు. అది ఇంకా వెలుగుతూనే వుంది.

సినిమా మొదలయ్యింది.

మామూలు చేతిని రేవతి వెనకగా ఆమె భుజంమీదికి వేశాను. ఆమె వెంటనే తలకేసి అదోలా చూసింది. 'సారీ' అంటూ చేతిని తీసుకున్నాను.

నవ్వుతుందనుకున్నాను రేవతి.

కాని నవ్వలేదు. మామూలుగా సినిమా చూడటంలో మునిగిపోయింది.

సినిమా ఎలా వుందో నాకు తెలీదు.

నా ఆలోచనలన్నీ రేవతి గురించే—

ఆమె హృదయంలో నాకు ఎలాంటిచోటు వుంది?

కేవలం ఒక ఫ్రెండ్‌గానే ఆమె నన్ను ట్రీట్

చేస్తోందా?

ఒకటి మాత్రం నిజం.

ఆమెను నేను ప్రాణాధికంగా ప్రేమిస్తున్నాను. ఆమె ఒప్పుకుంటే పెళ్ళి చేసుకుంటాను.

నా ఆలోచనల మధ్యలో సినిమా అయిపోయింది.

"ఎలా వుంది?" బయటకొచ్చిన తర్వాత అడిగింది.

"ఏమో!"

"ఏం నిద్రపోయావా?"

"మెలకువగా వున్నా నిద్రపోయినట్టే .... ఏవో ఆలోచనలు నన్ను సినిమా చూడనివ్వలేదు."

రేవతి రోడ్డున రివ్వున వెళుతున్న ఖాళీ ఆటోరిక్షా ఆపి "ఇక నే వెళతాను" అన్నది.

"ఆల్ రైట్ .... థాంక్ యూ .... గుడ్ నైట్" అన్నాను.

ఆటోలో యెక్కింది రేవతి.

"గుడ్ నైట్."

దూసుకువెళ్ళింది ఆటో.

అక్కడే నిలబడిపోయాను ఆటోని చూస్తూ.... లోపలినించి రేవతి చీరకొంగు తెరచాపలా బయటకు ఎగురుతోంది నన్ను కవ్విస్తున్నట్టు.

రేవతి ఏమిటి?

ఆమె మనసులో ఏముంది?

తెలుసుకోవాలి.

3

"నీకో రహస్యం చెప్పాలి" అన్నాను రేవతితో లంచ్ టైంలో.

"రహస్యమా?" ఆశ్చర్యంగా అడిగింది.

"అవును. అంటే ఈ విషయం గురించి ఇంతవరకూ ఎవ్వరితోనూ చెప్పలేదు. నిజానికి ఇదేమంత రహస్యం కాదు. అలా అన్నాను అంతే."

"ఇంతకీ ఏమిటా సీక్రెట్?"

"విజయవాడలో వున్న ఓ బిజినెస్ ఫర్మ్‌లో జాబ్‌కు కొన్నాళ్ళ క్రితం ఎప్లయ్ చేశాను. వాళ్ళు నన్ను ఇంటర్‌వ్యూకు పిలిచారు. రెండు రోజుల్లో ఇంటర్‌వ్యూ."

"ఈ కంపెనీ నించి వెళ్ళాలనుకొంటున్నావా?"

"అవును రేవతీ. ఎంత కష్టపడినా శాలరీ ఇంక్రీజ్ చెయ్యటం లేదు. విజయవాడలో యింతకంటే ఎక్కువ శాలరీ ఆఫర్ చేస్తే యిందులో రిజైన్ చేసి వెళ్ళిపోతాను."

"విష్ యూ బెస్టాఫ్ లక్."

"థాంక్యూ!"

రెండు రోజులు లీవు పెట్టి విజయవాడ వెళ్ళాను.

ఇంటర్‌వ్యూ బాగానే జరిగింది.

"నీ కెంత శాలరీ కావాలి?" అడిగాడు ఆఫీసు మేనేజర్.

చెప్పాను.

"మరీ ఎక్కువనుకొంటాను" అన్నాడు.

"నేను తీసుకొనే ప్రతి రూపాయికీ రెండు రూపాయల వర్కు చేస్తాను. నన్ను ఎపాయింట్ చేసుకున్న తర్వాత నేను చెప్పిన మాట అబద్ధం అని మీకు అనిపిస్తే నా శాలరీకి సగం తగ్గించండి. నేను ఒప్పుకొంటాను."

"రియల్లీ!" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు మేనేజర్.

"అవును."

"ఓ.కె! ఇట్సాల్ రైట్! నిన్ను ఎపాయింట్ చేసుకో నేటట్లయితే నువ్వడిగిన శాలరీకి ఒప్పుకున్నట్టే. నౌ యు కెన్ గో! థాంక్ యూ" అన్నాడాయన.

థాంక్స్ చెప్పి బయటకొచ్చాను.

ఎందుకో ఆ కంపెనీలో నాకు ఉద్యోగం వస్తుందని అనిపించింది.

ఆఫీసుకు రాగానే అడిగింది రేవతి—"ఇంటర్వ్యూ ఎలా జరిగింది?"

చెప్పాను.

"శాలరీ విషయంలో అంత డేరింగ్ గా మాట్లాడావా?" ఆశ్చర్యంగా అడిగింది.

"అవును రేవతీ! అలా అయితేనే నేను ఆ కంపెనీలో చేరతాను. లేకపోతే ఇక్కడే వుంటాను."

వారం రోజుల్లోనే నేను అడిగిన శాలరీతో నన్ను తమ కంపెనీలో ఎపాయింట్ చేసుకున్నట్టుగా విజయవాడనించి జాబ్ ఆర్డర్ వచ్చింది.

దాన్ని చూసి సంతోషం కలిగినా రేవతిని వదిలి వెళ్ళాలనుకుంటే గొప్ప విచారం కలిగింది.

"సాధించావు రావ్" అన్నది రేవతి.

"సాధించాను. కాని నేను సాదించవలసిన ముఖ్యమైంది మరొకటి వుంది" అన్నాను ఆమె కళ్ళలోకి చూస్తూ.

"ఏమిటి?"

"చెబుతాను. సాయంత్రం."

సాయంత్రం వరకూ ఎలాగో గడిపాను.

ఆ రోజు మధ్యాహ్నమే మేనేజర్ని కలిసి నాకు

వచ్చిన మరో ఉద్యోగం గురించి చెప్పాను.

"ఐయామ్ వెరీ హాపీ రావ్! కాని నువ్వు ఈ కంపెనీ వదిలి వెళుతున్నందుకు నాకు చాలా విచారంగా వుంది. ప్రస్తుతం ఈ కంపెనీ నష్టాల్లో వున్నందున నీ శాలరీ పెంచి నిన్ను ఈ ఆఫీసు వదిలి వెళ్ళకుండా ఆపలేకపోతు న్నాను. కాని ఈ కంపెనీ ఫైనాన్షియల్ పొజిషన్ మెరుగైన రోజు నువ్వు ఎక్కడ వున్నా నువ్వు అడిగిన శాలరీమీద ఈ కంపెనీలోకి నిన్ను ఇన్వయిట్ చేస్తాను" అన్నాడు మేనేజర్ ఎంతో అభిమానంగా.

"థాంక్ యూ సర్" అన్నాను కృతజ్ఞతగా.

ఆ రోజునే రిజిగ్నేషన్ లెటర్ ఇచ్చాను.

సాయంత్రం ఆఫీసు వదలగానే రేవతితో బయటకు వచ్చాను.

ఇద్దరం విశాలంగా వున్న ఒక పార్కులోకి వెళ్ళి కూర్చున్నాం.

"ఐతే నువ్వు ఈ ఆఫీసులో మా అందర్నీ వదిలి ఒక్కడివే వెళ్ళిపోతున్నావ్" అన్నది రేవతి.

"అవును రేవతీ! ఈ ఆఫీసు వదిలివెళ్ళిపోతున్నందుకు నాకు బాధగాలేదు. కాని ఒక్క నిన్ను వదిలి వెళ్ళా అంటే నాకు దిగులుగా వుంది."

"రియల్లీ!"

"అవును."

"ఎందుకనో?" కళ్ళెగరేస్తూ అడిగింది.

"ఎందుకో నాకు తెలుసు....నీకూ తెలుసనే అనుకుం టున్నాను."

"నాకు తెలీదు రావ్."

"రేవతీ! నీ పట్ల నా ప్రవర్తన గురించి ఏమనుకుంటు

న్నావ్?" అడిగాను ఆమె కళ్ళలోకి చూస్తూ.

"ఏమో! నేనేమీ అనుకోవటం లేదు. ఒక మంచి స్నేహితుడివని అనుకుంటున్నాను" అన్నది.

"అంతేనా రేవతీ" నిస్పృహగా అడిగాను.

"అంతే అనుకుంటాను."

"ఆల్ రైట్ .... నా మనసులో వున్న మాట చెబుతాను. నిన్ను నేను హృదయపూర్వకంగా ప్రేమించాను. నువ్వంటే నాకు యిష్టం. నువ్వు ఒప్పుకుంటే పెళ్ళి చేసుకుంటాను."

వెంటనే మాట్లాడలేదు ఆమె—

కొంచెంసేపు శూన్యంలోకి చూస్తూ వుండిపోయింది.

తర్వాత "క్షమించు రావ్! నువ్వు చెప్పినంత సూటిగా క్లియర్‌గా నేనేమీ యిప్పట్లో చెప్పలేకపోతున్నాను. ఎందుకంటే నాకు నీమీద ప్రేమ వున్నదో, యిష్టం వున్నదో తెలీదు. నిర్ణయించుకోవాలి. ఒకటి మాత్రం క్లియర్‌గా చెప్పగలను. నువ్వంటే నాకు ద్వేషం లేదు. అయిష్టం లేదు" అన్నది.

"థాంక్ యూ రేవతీ" అన్నాను.

ఆమె మౌనం వహించింది.

నేనే అన్నాను.

"నేను నీ గురించి ఆలోచించినంతగా నువ్వు నా గురించి ఆలోచించకపోవచ్చు. ఇప్పుడే నీ నిర్ణయం తెలియజెయ్యమని నేను బలవంతం చెయ్యను. నెమ్మదిగా ఆలోచించు. మనిద్దరి ఆలోచనలూ ఒక్కటే. ఇద్దరం ఉద్యోగం చేసేవాళ్ళం. మనం పెళ్ళి చేసుకుంటే ఆర్థికంగా కూడా యిబ్బందులను ఎదుర్కొవలసిన అవసరం రాదని నాకు నమ్మకం వుంది. ఆలోచించు రేవతీ. నీ

నిర్ణయం కోసం అనుక్షణం యెదురుచూస్తుంటాను. నీ నిర్ణయం నాకు సంతోషాన్ని కలగచేస్తుందని ఆశతో వుంటాను."

చీకటిపడింది.

బయటకు వచ్చి ఇద్దరం విడిపోయాం.

4

రేవతిని—మిగిలిన అందర్నీ వదిలి విజయవాడకు వచ్చేశాను. కొత్త ఆఫీసులో జాయినయ్యాను. ఈ ఆఫీసులో ఆడవాళ్ళు లేరు. అంతా మగవాళ్ళే. అందరిలోకి నేనే చిన్నవాడిని. పెళ్ళికానివాడిని.

రెండోరోజున రేవతికి ఉత్తరం రాశాను. ఆ ఉత్తరం చదవగానే వెంటనే రిప్లయ్ రాయమని కోరాను. నన్ను మరచిపోవద్దని చిన్న హెచ్చరిక కూడా చేశాను.

ఆ రాత్రి నాకు నిద్రపట్టలేదు.

కళ్ళముందు రేవతి రూపం కనపడింది. ఆమె నీలిరంగు కళ్ళు కనపడినాయి. ఆ చూపులు నన్ను వెంటాడుతున్నట్టుగానే వున్నాయి.

ఎందుకో గుండె వేగంగా కొట్టుకున్నది.

రేవతి మా పెళ్ళికి ఒప్పుకోకపోతే నేనేం చెయ్యాలి? తెలీలేదు. కాని హృదయంలో ఆమెకు నా పట్ల ప్రేమ వుందనీ, నెమ్మదిగా ఆ విషయాన్ని రేవతి గ్రహిస్తుందనీ సరిపెట్టుకున్నాను.

నాలుగురోజుల తర్వాత రేవతి దగ్గర్నించి జవాబు వచ్చింది.

అందులో ఇలా వుంది!

"డియర్ రావ్!

—నీ ఉత్తరం చేరింది. నువ్వు వెళ్ళిపోయిన

తర్వాత ఈ ఆఫీసు బోసిపోతున్నట్టుగా వుంది. నాకేమీ తోచలేదు. ఒక మంచి స్నేహితుడు దూరమైన బాధ స్పష్టంగా అనుభవమవుతోంది. మేనేజర్ కూడా నువ్వు లేకపోవటాన్ని ఒక లోటుగా భావిస్తున్నాడు.

ఇక నీ హెచ్చరిక గురించి నేను ఆలోచిస్తాను. పెళ్ళి విషయంలో తొందరపడటం యెందుకో నాకు యిష్టంలేదు. పూర్తిగా నీ గురించి ఒక నిర్ణయానికి వచ్చిన తర్వాతే నీకు తెలియజేస్తాను. ఉత్తరాలు రాస్తూవుండు. బై —

రేవతి."

రెండు మూడుసార్లు ఆ ఉత్తరాన్ని చదివాను. ఆమె యే ఉద్దేశంతో నన్ను డియర్ — అంటూ రాసినా నాకు యేదో తృప్తిగా అనిపించింది.

ఇక నేను నా దృష్టిని కంపెనీ పనిమీద కేంద్రీకరించటంతో నెలరోజులవరకు గట్టిగా వూపిరి తీసుకోలేకపోయాను.

ఈ నెలరోజుల్లోనూ ఎంతోకాలంగా పెండింగ్ లో వున్న ఆఫీసు వర్కు నంతటినీ పూర్తిచేశాను.

ఆ రోజు మేనేజర్ నన్ను గదిలోకి పిల్చి శాఖలించు కున్నంత పని చేశాడు.

"యూ ఆర్ రియల్లీ గ్రేట్! నీ మాటను నిలబెట్టు కున్నావు రావ్! ఒక రూపాయికి మూడు రూపాయల వర్కు చేశావు. ఐయామ్ రియల్లీ హేపీ" అన్నాడు సంతోషంగా.

ఆయనకు థాంక్స్ చెప్పాను. నాకూ కూడా సంతోషం కలిగింది. ఆ రాత్రి ఈ విషయాన్ని తెలియజేస్తూ రేవతికి

ఉత్తరం రాశాను. పని ఒత్తిడిలో ఆలస్యంగా ఉత్తరం రాస్తున్నందుకు క్షమించమని కూడా రాశాను.

కొంచెం ఆలస్యంగానే జవాబు రాసింది రేవతి.

ఆమె ఆరోగ్యం పదిరోజులుగా బావుండలేదుట. ఆఫీసుకు సెలవు పెట్టిందిట. ఇప్పుడు ఫర్వాలేదని రాసింది.

ఒక్క రాత్రి కూడా రేవతి గురించీ ఆమె నీలిరంగు కళ్ళ గురించీ ఆలోచించకుండా నిద్ర పోలేక పోతున్నాను.

ఆమెను వదిలి అప్పుడే ఆరు నెలలయ్యింది.

రెండు నెలల క్రితం ఆమెకు ఉత్తరం రాశాను. కాని రేవతినించి జవాబు రాలేదు. ప్రతిరోజూ ఆమెనించి వచ్చే ఉత్తరం కోసం ఎదురుచూస్తున్నాను.

ఎందువల్ల రేవతి జవాబు రాయలేదు?

ఆమె కేమయ్యింది?

మళ్ళీ ఆమె ఆరోగ్యం దెబ్బతిన్నదా?

ఇంకో ఉత్తరం రాశాను.

నాలుగురోజులకు ఆ ఉత్తరం నాకే తిరిగివచ్చింది — రేవతి అక్కడ లేదు అనే రిమార్కుతో.

నా ఆశ్చర్యానికి అంతులేదు.

రేవతి ఆ కంపెనీలో లేదా? ఏమయ్యింది? ఎక్కడకు వెళ్ళింది? ఎక్కడయినా మరో కంపెనీలో చేరిందా? అదే నిజమయితే నా కెందుకు తెలియపర్చలేదు?

ఇవన్నీ నా సందేహాలు.

ఒక్కదానికీ జవాబులేదు.

ఆ రోజునే ఆ ఆఫీసులోనే పనిచేసే మరో క్లర్కు సోమసుందర్ కి లెటర్ రాశాను రేవతిగురించి నాకు తెలియ

చేయమని—

సరిగ్గా ఐదురోజులకు సోమసుందర్ నించి ఉత్తరం వచ్చింది. ఆ ఉత్తరం చదవగానే నా గుండె పగిలింది. మతిపోయినట్లయ్యింది.

మైగాడ్! రేవతి మరో వ్యక్తిని పెళ్ళి చేసుకున్నదా?

ఆ కంపెనీలో నెల రోజుల క్రితం రేవతి రిజైన్ చేసింది. ఆ తర్వాత పెళ్ళి చేసుకున్నట్టుగా తెలిసిందిట. ఇక ఆమె యెక్కడ వున్నదో తెలియజేసే వివరాలు ఏవీ తనకు తెలియవని రాశాడు సోమసుందర్.

నాకు తెలిసి ఆమెకు ఎవ్వరూ లేరు.

ఒంటరిగానే వుండేది.

అతన్నించి ఆ ఉత్తరం వచ్చినరోజు రాత్రి నేను నిద్ర పోలేదు. గుండెలో యేదో కాలుతున్నట్టుగా అనిపించింది. నా గుండెమీద బలమైన దెబ్బకొట్టి రేవతి యిలా చేస్తుందని అనుకోలేదు.

ఆమె ఎందుకు నన్నిలా మోసం చేసింది?

—నిన్ను పెళ్ళి చేసుకోవాలని నాకు లేదు రావ్. యెప్పటికీ మనం స్నేహితులుగానే వుండిపోదాం—అని ఓ ఉత్తరం రాసినట్టయితే బావుండేదేమో!

కాని ఆమె అలా చెయ్యలేదు.

5

ఆ రాత్రి రెండు పెట్టెల సిగరెట్లను ఖాళీ చేశాను. మనసంతా చెదిరిపోయింది.

శ్యామలను రేవతిలో చూసుకున్నాను. ఆమెతో నా జీవితాన్ని వెలుగుమయం చేసుకుందామని కలలుకన్నాను. కాని రేవతి కూడా నన్ను దగా చేసింది.

ఇప్పుడు నాకేమిటి దారి??

రేవతి ఎక్కడ వుందని వెతకాలి? వెతికి ఆమెను పట్టుకున్నా ప్రయోజనం యేమిటి? ఆమె కిప్పుడు పెళ్ళయ్యింది.

రేవతి మరో మగాడి భార్య.

నాలుగురోజులు ఆఫీసుకు సెలవు పెట్టాను. ఐదో రోజు ఆఫీసుకు వెళ్ళినప్పుడు నా రూపాన్ని చూసి మిగిలిన ఉద్యోగులు ఆశ్చర్యపోయారు.

"ఏమయ్యింది నీకు మిస్టర్ రావ్?" అడిగాడు సదానందం.

"ఒంట్లో బావుండేదు."

"కాదు' నీ మనసు బాగోలేదు. నేను గ్రహించగలను" అంటూ నవ్వాడాయన. ఆయన వయసు యాభైపైన వుంటుంది.

నేను మాట్లాడలేదు.

"మానసికంగా నువ్వు దెబ్బతిన్నావు...." అన్నాడాయన మళ్ళీ.

ఆయనలా అంటున్నప్పుడు నాకు ఏడుపు వచ్చింది. ఒక్కసారిగా కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి.

మొదటిసారిగా శ్యామల ఈ లోకంనించి వెళ్ళిపోయి నన్ను ఏడిపించింది. ఈసారి రేవతి మరో మనిషితో వెళ్ళిపోయి నన్ను యేడిపిస్తోంది.

ఆ సాయంత్రం ఆఫీసు వదిలిన తర్వాత సదానందం నన్ను బలవంత పెట్టి స్కూటరుమీద తన ఇంటికి తీసుకెళ్ళాడు.

"నా అవతారం చూసి మీ ఇంట్లో మనుషులు భయపడతారేమో" అన్నాను లోపలకు వెళ్ళే ముందు.

"గుడ్ జోక్!" అన్నాడాయన నవ్వి.

సదానందం కుటుంబ సభ్యులకు నన్ను పరిచయం చేశాడు. వాళ్ళలో నన్ను జ్యోతి కొంచెంగా ఆకర్షించింది. జ్యోతి సదానందం పెద్దకూతురు. బియ్యే పరీక్షలు రాసి పెళ్ళికోసం యెదురుచూస్తోంది. అందంగా, ముఖ్యంగా ఆరోగ్యంగా వుంది.

ఆమె కళ్ళలో నాపట్ల అనురాగం కదలాడింది.

ఆ రాత్రి భోజనాలు చేస్తున్నాం....

"నాన్న ఆఫీసులో మీ వర్క్ గురించి అప్పుడప్పుడు చెబుతూ వుంటారు. ఈ రోజుల్లో మీలాగా కష్టపడి పని చేసే ఉద్యోగులు అరుదుగా వుంటారని నా నమ్మకం" అన్నది జ్యోతి.

ఆమె కాంప్లిమెంటుకు థాంక్స్ చెప్పాను.

ఆ రాత్రి అంతా నిద్రపోయినా నిద్రపట్టక బాల్కనీలో నిలబడి బయటకు చూస్తున్నాను.

బయటంతా వెన్నెల.

"ఇంకా మీరు నిద్రపోలేదా?"

వెనక్కు తిరిగాను.

జ్యోతి నిలబడి వుంది.

ఆమె కళ్ళు నన్ను అభిమానంగా చూస్తున్నాయి. మళ్ళీ ఆమే అన్నది:

"మీ మనసు బావుండలేదని నాన్న చెప్పారు. మీ మనసులోని మాట చెప్పుకు నేందుకు మీకు యెవరూ వున్నట్టు ఆయనకు తెలీదుట....యెలాగయినా మీకు వూరట కలిగించమన్నాడాయన. ఒక స్నేహితురాలిగా అడుగుతున్నాను. చెప్పండి. మీ రెందుకు బాధ పడుతున్నారు....?" యెంతో లాలనగా—మృదువుగా అడి

గింది.

షాకైనాను.

ఎంతో సభ్యతగా—నా మనసుకు నొప్పి కలగకుండా ఆమె నన్ను అడుగుతోంది.

"నా ఆత్మీయుల ఒకప్పటి మరణం గుర్తుకువస్తోంది ఈ మధ్య....నా కెవ్వరూ లేరు. ఒంటరివాడినని తెల్సు కొన్నప్పుడల్లా దిగులు పుడుతోంది."

"దిగులుపడకండి. మీరు ఒంటరి మనిషి కాదు. మీకు మేమంతా వున్నాం."

"జ్యోతీ!"

"ఇప్పటికే బాగా పొద్దుపోయింది. పడుకోండి. ఇది నిద్రపోయే సమయం. గుడ్ నైట్!" అని అక్కడినించి వెళ్ళిపోయింది.

పడుకున్న తర్వాత జ్యోతి గురించి నిద్ర వచ్చేవరకూ ఆలోచించకుండా వుండలేకపోయాను.

రేవతికీ జ్యోతికీ ఎంత భేదం?

ఒక్కరాత్రి సదానందం ఆతిథ్యం నామీద గొప్ప ప్రభావాన్ని చూపించింది. రేవతి నన్ను దారుణంగా మోసంచేసి వెళ్ళిపోవటంతో నా మనసు గాయపడింది. ఈ లోకంలో నేను ఒంటరి మనిషినన్న భావం పూర్తిగా నాలో బలపడిపోయింది.

ఇప్పుడు నాకు తోడు కావాలి....

ఎవరు?

ఎవరో కాదు.

జ్యోతి....

సదానందంతో ఒకరోజు జ్యోతిని గురించి అడిగాను. ఆమెను పెళ్ళి చేసుకుంటానని చెప్పాను.

ఆయన సంతోషంగా ఒప్పుకున్నాడు.

జ్యోతి ఇష్టంతో మా ఇద్దరి పెళ్ళి నెలరోజుల్లోనే జరిగిపోయింది.

నా జీవితంలోకి వెన్నెలలా ప్రవేశించింది జ్యోతి. ఆమెతో కొత్త కాపురం పెట్టాను.

మూడు నెలలు గడిచాయి.

ఈ మూడు నెలల్లోనూ రేవతి రేపిన గాయాన్ని చాలా వరకు తన ప్రేమతో జ్యోతి నయం చేయగలిగింది. అయినా రోజులో ఒక్కసారైనా రేవతి నాకు చేసిన అన్యాయం గుర్తుకు వస్తూనే వుంది.

సరిగ్గా మూడు నెల్ల తర్వాత సోమసుందరంనించి నాకో ఉత్తరం వచ్చింది. అందులో రేవతి గురించిన ఆచూకీ వుంది.

మద్రాసులో వుంది రేవతి.

ఎక్కడో తెలీదు.

ప్రయత్నం చేసి తెలుసుకోవాలి....

ఎలా?

ఇలాంటి ఆలోచనలతోనే పదిరోజులు గడిచిపోయాయి.

ఒకరోజు న్యూస్ పేపర్‌లో వాంటెడ్ కాలమ్స్ చూస్తున్నాను. అందులో ఒక ప్రకటన నన్ను విశేషంగా ఆకర్షించింది.

మద్రాసులో వున్న ఒక ప్రయివేటు కంపెనీలో ఉద్యోగానికి మనిషి కావాలిట. ఆసక్తి వున్నవాళ్ళు అప్లయ్ చెయ్యవచ్చు.

ఇదో గొప్ప అవకాశం అనిపించింది.

జ్యోతికి కూడా చెప్పలేదు. ఆ రోజునే నా

గురించిన వివరాలు యిస్తూ ఆ కంపెనీ ఉద్యోగానికి అప్లికేషన్ పెట్టాను.

పదిహేను రోజులకు ఆ కంపెనీనించి ఇంటర్‌వ్యూకు రమ్మని ఉత్తరం వచ్చింది. ఆ రోజు ఆ విషయాన్ని జ్యోతికీ, సదానందానికీ చెప్పాను.

"ఇప్పుడెందుకు ఆ ఉద్యోగం?" అన్నాడు సదానందం.

నేను నవ్వి "బెటర్ ప్రాస్పెక్ట్స్ వుంటే అందులో జాయిన్ అవుతాను. హైదరాబాద్‌నించి ఈ కంపెనీకి రాలేమా. అలాగే మద్రాసు వెళతాను" అన్నాను.

మద్రాసులో వుండటం జ్యోతికి యిష్టమే అన్నది.

ఇంటర్‌వ్యూకు వెళ్ళాను.

బాగానే జరిగింది.

వాళ్ళ ప్రశ్నలకు సూటిగా జవాబులు తృప్తికరంగా చెప్పాను. వాళ్ళు యివ్వదల్చుకొన్న శాలరీ ప్రస్తుతం నేను గడిస్తున్నదే. ఐనా ఆ జీతానికి ఒకవేళ ఉద్యోగం యిస్తే చెయ్యటానికి ఒప్పుకొన్నాను.

ఎందుకంటే నా ధ్యేయం మరొకటి వుంది.

నాకు జీతం ముఖ్యంకాదు.

మద్రాసులో నివాసం ఏర్పరచుకొని ఎక్కడవున్నా రేవతిని వెతికి పట్టుకోవటం నా లక్ష్యం.

విజయవాడకు వచ్చేశాను.

పదిరోజులకే ఆ కంపెనీలో నాకు ఉద్యోగం వచ్చినట్టుగా తెలియజేశారు.

నా జీతం మద్రాసులో చాలా ఎక్కువ అని సదానందంతో అబద్ధం చెప్పాను.

జ్యోతి సంతోషపడింది.

విజయవాడని వదిలి మద్రాసు చేరాను.

6

మా బాస్ పేరు మహేంద్ర. కంపెనీ వ్యవహారా అన్నీ ఎక్కువగా ఆయనే చూసుకొనేవాడు. మేనేజర్ వున్నా కంపెనీలో పనిచేసే ఉద్యోగులు డైరెక్టుగా బాస్‌ను కలుసుకోవచ్చు.

మహేంద్రకు కోపం బాగా ఎక్కువని ఆనంద్ నాతో చెప్పాడు. ఆ కంపెనీలో చేరిన వారంరోజులకే అతను నాకు మంచి స్నేహితుడయ్యాడు.

ఆఫీసులో నాది కీలకమైన సీటు. నా సెక్షన్ నించే ముఖ్యమైన ఫైళ్ళు అన్నీ మా బాస్ సంతకాలకు వెళుతూ వుంటాయి. ఇంతకుముందు కొన్ని రోజులు నా సెక్షన్ని ఆనంద్ డీల్ చేశాడు.

మద్రాసు చేరుకొన్నాను కాని రేవతిని వెదకటం యెలాగో నాకు అర్థం కాలేదు. ఎందుకంటే మద్రాసు నగరంలో కేవలం వ్యక్తి పేరుతో ఒక మనిషిని ట్రేస్ చెయ్యటం అంటే సులభం కాదు. ఐనా యెప్పుడైనా యెక్కడైనా ఆమె నాకు ఒకసారి తటస్థపడుతుందనే నమ్మకం నాలో బలంగా వుంది.

ఆ రోజు అందరికంటే ఎర్లీగా ఆఫీసుకు వచ్చాను. బాస్ సంతకాలకు పంపవలసిన ఫైళ్ళు కొన్ని వున్నాయి.

ఫోన్ మోగింది.

రిసీవర్ తీసుకొన్నాను.

"హలో...." అన్నాను.

"ఎవరు మాట్లాడేది?"

షాక్‌తో వణికిపోయాను ఆ స్వరం వినగానే.

సందేహం లేదు. ఆ గొంతు బాగా గుర్తు....

రేవతి మాట్లాడుతోంది....

"మీరెవరు?" క్షణం తర్వాత అన్నాను.

"మిసెస్ మహేంద్ర. మీరు?"

"రావ్."

"రావ్ అంటే?"

వివరంగా చెప్పాను.

"మైగాడ్, రావ్ నువ్వా!" ఆశ్చర్యంగా అడిగింది రేవతి లోగొంతులో.

"అవును. నేనే రేవతీ! నిన్ను వెతుక్కుంటూ కేవలం నీ కోసమే మద్రాసుకు వచ్చాను విజయవాడ నించి."

అక్కడ యెవ్వరూ లేరు. అందుకే ధైర్యంగా మాట్లాడుతున్నాను. నా ఆశ్చర్యానికి అంతులేకుండా వుంది. వూహించని విధంగా రేవతి ఆచూకీ తెలిసింది.

"ఫోన్లో మాట్లాడటం కుదరదు రావ్....మనం తీరిగ్గా మాట్లాడుకోవాలి. సాయంత్రం ఆరుగంటలకు ఎగ్మోర్ స్టేషన్ దగ్గర నాకోసం యెదురుచూస్తూ వుండు....ఆయన బాత్ రూంలో స్నానం చేస్తున్నాడు. పదిహేను నిముషాల్లో ఆఫీసుకు వస్తాడుట. ముఖ్యమైన ఫైళ్ళన్నీ రెడీ చేసి వుంచమని చెప్పాడు."

ఫోన్ పెట్టేసింది రేవతి.

రిసీవర్ని రెస్టుమీద వుంచినా నా గుండె వేగంగా కొట్టుకోవటం తగ్గలేదు.

జరిగినదంతా కలగా వుంది. ఇంత సులభంగా రేవతిని కలిసే అవకాశం వస్తుందని కల్లో కూడా వూహించలేదు....

పదిహేను నిముషాలకు మా బాస్ వచ్చాడు. ఫైళ్లన్నీ చూశాడు. గబగబా సంతకాలు చేశాడు. అంతా అయి పోయిన తర్వాత "నువ్వు బాగా వర్క్ చేస్తున్నావు.... ఇంతకుముందు యెక్కడ వర్క్ చేశావ్?" అనడిగాడు సిగరెట్టు వెలిగించుకొంటూ.

"విజయవాడ సదరన్ ఏజెన్సీలో."

"ఇంకా?"

హైద్రాబాద్ గురించి కూడా చెప్పాలనిపించినా ఇంకేవో నాకు తెలిసిన రెండు ప్రయివేటు కంపెనీల పేర్లు గబగబా చెప్పాను.

"గుడ్! జీవితంలో పైకి రావాలనే నీ తపన నాకు నచ్చింది. కష్టించి పనిచేసే నీ నేచర్ కూడా నాకు నచ్చింది. నీ శాలరీ రెయిజ్ చెయ్యమని మేనేజర్‌తో చెబుతాను" అన్నాడాయన.

ఆయనకు థాంక్స్ చెప్పాను.

ఆయన వెళ్ళిపోయాడు.

అనూయగా వుంది. ఆయన స్థానంలో రేవతి భర్తగా నేను వుండాలని కలలు కన్నాను. కాని నా స్థానాన్ని ఆయన అలంకరించారు.

రేవతి నాకు చెప్పకుండా యెందుకు పెళ్ళి చేసుకొన్నదో బాగా అర్థమయ్యింది.

కేవలం డబ్బుకోసం. హోదా కోసం.... సొసైటీలో ఉన్నతస్థానం కోసం.... అంతే....

ఆరుగంటలకు ఎగ్మూర్ స్టేషన్ దగ్గరకు వెళ్ళాను. నేను వెళ్ళిన పదిహేను నిముషాలకు టాక్సీలో రేవతి వచ్చింది. ఆమెలో యెక్కువగా మార్పు కనపడలేదు. ఐతే ఐశ్వర్యం తెచ్చే మార్పులు ఆమెలో స్పష్టంగా కనుపిం

చాయి.

"రావ్! ఎంతసేపయ్యింది నువ్వొచ్చి?"

"సరిగ్గా ఆరుగంటలకు వచ్చాను."

ఆమె వెంటనే టాక్సీని పిల్చింది.

"ఎక్కు."

బేక్ డోర్ తెరుచుకొని యెక్కాను. ఆమె నా పక్కన కూర్చుంటూ "అడయార్ బీచ్‌కు పోనీ" అన్నది డ్రయివర్‌తో.

టాక్సీ పరుగెత్తుతున్నప్పుడు రేవతి నాతో మాట్లాడ లేదు. నా చేతిమీద చెయ్యివేసి మృదువుగా నొక్కింది.

ఆమె స్పర్శ నాలో ఉత్తేజాన్ని కలిగించింది.

తనకు తానే అలాంటి చొరవ తీసుకుంటుందని అనుకో లేదు.

టాక్సీ ఆగింది.

దిగి నిల్చున్నాను.

హేండ్‌బేగ్ తెర్చి తనే డబ్బులు తీసి టాక్సీ-ఫేర్ చెల్లించింది.

బీచ్‌లో ఇసుకమీద నడుస్తున్నాం.

ఆమె ఒక చోట కూర్చుంది. పక్కనే కూర్చు న్నాను.

సముద్రం గుఱ్ఱం యెక్కిన మనిషిలా వూగుతోంది. ఎవరో తరుముతున్నట్టు కెరటాలు దూసుకొస్తున్నాయి వొడ్డుకు.

ఆవే నీలిరంగు కళ్ళు....

"రేవతీ....ఎందుకిలా చేశావ్?"

ఆమె మాట్లాడలేదు. నిశ్శబ్దంగానే ఏడ్చింది.

"ఏడుస్తున్నావా? ఎందుకు? నన్ను మోసగించి ఓ లక్షాధికారిని పెళ్ళి చేసుకొన్నందుకా?"

ఆమె కళ్ళవెంట నీళ్ళు వచ్చాయి.

"నీ మాటలతో నన్ను హింసించకు రావ్...." చేతులతో మొహాన్ని కప్పుకుంటూ అన్నది ఏడుపు మధ్య.

"హింస అంటున్నావా రేవతీ! నువ్వు పెళ్ళి చేసుకొన్నావని తెలిసినప్పుడు నేనెంత హింసని, క్షోభని అనుభవించానో నువ్వు వూహించగలవా? నువ్వంటే నాకు యిష్టంలేదు రావ్! నేను మరో మనిషిని పెళ్ళి చేసుకుంటున్నాను—అని నువ్వు నాకు ఒక ఉత్తరం రాసినట్టయితే ఈ రోజు నేను నీ కోసం మద్రాసుకు వచ్చే అవసరం వుండేది కాదు రేవతీ. నువ్వింత దగా చేస్తావనుకోలేదు" కసిగా అన్నాను.

"రావ్! ఇక మాట్లాడకు రావ్. నిజం నీకు తెలీదు. నేను మోసపోయాను. నేను దగా చేయబడ్డాను. జరిగిందేమిటో నీకు తెలీదు. నన్ను చెప్పనివ్వు...." ఏడుపు ఆపి కన్నీళ్ళు తుడుచుకుంటూ అన్నది రేవతి.

"ఏమిటి రేవతీ నిజం?? ఏం జరిగిందని చెప్పి నన్ను నమ్మించే ప్రయత్నం చేస్తున్నావ్??"

"నువ్వు వెళ్ళిపోయిన కొన్ని రోజులకు మహేంద్ర ఒకసారి మన ఆఫీసుకు వచ్చాడు. మన బాస్‌తో ఒక ఒప్పందం గురించి ఇద్దరూ మాట్లాడుకొన్నారు. ఆ బిజినెస్ డీడ్ మహేంద్ర బసచేసిన హోటల్లో వుందనీ దాన్ని తీసుకురమ్మని బాస్ నన్ను పంపించాడు. హోటలుకు వెళ్ళాను. మహేంద్ర నన్ను నవ్వుతూ ఆహ్వానించాడు. ఏదో జూస్ యిచ్చాడు గ్లాసులో. ఆయన కూడా తీసుకున్నాడు. అనుమానించకుండా తాగేశాను. కొంచెం

నేపటికే నాకు కళ్ళు తిరిగాయి. స్పృహ తప్పాను.

మళ్ళీ స్పృహ వచ్చేసరికి జరిగిన ఘోరం తెలిసి కుమిలి పోయాను. మహేంద్ర నా శీలాన్ని బలిగొన్నాడు. ఏడ్చాను. చివరకు నన్ను పెళ్ళి చేసుకోటానికి ఒప్పుకున్నాడు. అక్కడ రిజైన్ చేసి వచ్చేశాను. నన్ను పెళ్ళి చేసుకొన్నాడు. పెళ్ళి చేసుకొని పంజరంలో పక్షిలా నన్ను బంధించాడు రావ్. ఇప్పుడు నేను ఆయన పశు కోరికలను తీర్చే యంత్రాన్ని. నీకు తెలీదు రావ్. ఆయన గొప్ప శాడిస్టు. ఆయనతో అనుక్షణం నరకం అనుభవిస్తున్నాను. ఆ ఇల్లు నాకు బందిఖానా."

ఆమె చెప్పినదంతా విని నమ్మాలో—నమ్మకూడదో తెలీక సందిగ్ధంలో పడిపోయాను.

"రేవతీ.... ఇదంతా నిజమా?!"

"నిజం రావ్! నూటికి నూరుపాళ్ళు నిజం."

"నమ్మలేను రేవతీ! మహేంద్ర అలాంటి మనిషంటే నమ్మలేకుండా వున్నాను."

"నిన్నెలా నమ్మించాలో చెప్పు రావ్! నన్నేం చెయ్యమంటావ్?? నన్ను నీ నుంచి దూరం చెయ్యటానికి కారణం ఈ మహేంద్ర. నేనేం చెయ్యను? మచ్చ పడిన నా చరిత్రను దాచి నీతో పెళ్ళికి ఒప్పుకోమంటావా? ఆ పని నేను చెయ్యలేక పోయాను రావ్! అందుకే యిలా జరిగింది. ఈ తప్పు నాదికాదు. ప్లీజ్! నన్నర్థం చేసుకో"

ఆమెకు ఏడుపు ముంచుకొచ్చింది.

గొప్ప డైలమాలో పడిపోయాను.

"ఇన్నాళ్ళకి నాకో ఆశాకిరణం కనపడింది. ఆ కిరణం నువ్వే రావ్. ఎలాగయినా నన్ని బందిఖానానించి విడిపించు. ఈ రాక్షసుడి బారినించి రక్షించు" నామీదికి

జరిగిపోతూ అన్నది రేవతి.

చలించిపోయాను నిజంగా.

7

"కొన్ని వూహించని సంఘటనలు జరుగుతూ వుంటాయి. రియల్లీ వండర్" అన్నాను టీ తాగుతూ.

ఇద్దరం రెస్టారెంట్ లో కూర్చున్నాం.

"ఏ విషయం గురించి నువ్వు చెప్పేది?" అడిగాడు ఆనంద్.

"చెబుతాను. ఇక్కడకాదు. రోడ్డుమీదకు వెళ్ళి నడుస్తూ మాట్లాడుకొందాం. ఇవాళ నీకో కథ లాంటి నిజాన్ని చెప్పాలి."

బయటికొచ్చాం.

అతను నా పక్కనే నడుస్తున్నాడు.

రేవతి గురించి అంతా చెప్పాను. ఆమె నన్ను కలుసుకున్నట్టు కూడా చెప్పాను.

"మైగాడ్....మన బాస్ భార్య నువ్వు ప్రేమించిన మనిషా!"

"అవును. నన్ను మోసంచేసి రేవతి ఒక కథను కల్పించి చెప్పిందని అనుకొంటున్నాను."

"లేదు రావ్! ఆమె చెప్పిందంతా నిజం. మన బాస్ మహేంద్ర పెద్ద శాడిస్టు. ఆయన రేవతిని హింసించటాన్ని రెండుసార్లు నేను చూశాను."

"నిజంగానా?!"

"ఒకసారి ఒక ముఖ్యమైన ఫైలుమీద సంతకంకోసం బాస్ యింటికి వెళ్ళాను. ఆయన దాన్ని చూస్తున్నప్పుడు రేవతి కాఫీ తీసుకువచ్చింది. ఒకసారి కాఫీ సిప్ చేసి

'ఇడియట్! ఇది కాఫీయేనా?' అంటూ కాఫీ కప్పును ఆమె మొహంమీదకు విసిరాడు. ఆమె నుదుటికి తగిలింది కప్పు. వేడి కాఫీ మొహంమీద పడి కెవ్వుమన్నది. నేను షాక్ తిన్నాను" ఆనంద్ చెబుతున్నాడు.

నా మనసు వికలమయ్యింది.

దారుణం....ఐతే రేవతి చెప్పిందంతా నిజమేనా? మహేంద్ర యింతటి దుర్మార్గుడా?! రేవతికి యిప్పుడేమిటి దారి??

"రావ్! మన బాస్‌కు భార్యమీద కొంచెం కూడా ప్రేమలేదు. ఆయనకు యెంతోమంది ఇతర ఆడవాళ్ళతో అక్రమ సంబంధాలు వున్నాయి. రేవతికి ఆ ఇంట్లో రక్షణ లేదు. అతను పెట్టే బాధలు భరించలేక ఆమె యెప్పుడయినా ఆత్మహత్య చేసుకోవచ్చు. అలాంటి ఘోరం జరగక ముందే ఆమె నిన్ను వేడుకున్నట్టుగా రేవతిని ఆ కబంధ హస్తాలనించి బయటకు తీసుకువచ్చే ప్రయత్నం చెయ్యి. ఈ ప్రయత్నంలో యెటువంటి సహాయం అవసరమైనా నేను చేస్తాను. ఎందుకంటే రేవతి అనుభవిస్తున్న నరకాన్ని నేను ప్రత్యక్షంగా చూశాను."

నా తల తిరిగిపోయింది.

రేవతికి యేం జరుగుతోంది?

మహేంద్ర ఉక్కు కౌగిలిలో పువ్వులాంటి రేవతి నలిగిపోతోంది. నేనెంతగానో అభిమానించి ఆశపడిన ఓ సుకుమార పుష్పం అగ్ని కీలల్లో మండిపోతోంది. నేనేం చెయ్యాలి?

నా కర్తవ్యం యేమిటి?

రేవతిని యెలా రక్షించటం?

8

ఆఫీసులో అంతా వెళ్ళిపోయారు. నేనొక్కడినే ముఖ్యమైన ఫైలును చూసుకొంటూ కూర్చున్నాను. ఫైలు చూస్తున్నాను కాని నా ఆలోచనలన్నీ రేవతిమీదనే వున్నాయి. మళ్ళీ ఆమెను కలుసుకొనే అవకాశం దొరక లేదు. ఆనంద్—మహేంద్రవల్ల రేవతి అనుభవిస్తున్న నరకాన్ని ఎంతో క్లియర్ గా వివరించి చెప్పాడు.

ఫోన్ మోగింది.

గబుక్కున వెళ్ళి రిసీవర్ ఎత్తాను.

"రావ్ హియర్" అన్నాను.

"రావ్! నేను రేవతిని....ఆయన యిప్పుడే బయటకు వెళ్ళాడు. ఏదో ఫంక్షన్ వుందిట. ఇంకో రెండు గంటల వరకు తిరిగిరాడు. నువ్వు వెంటనే వచ్చెయ్యి....నీతో ఎంతో మాట్లాడాలి. ఎదురుచూస్తుంటాను."

ఫోన్ పెట్టేసింది.

ఒక్క నిముషం కూడా ఆలస్యం చెయ్యలేదు. ఫైలు మూసి ఆఫీసులోనించి బయటకు వచ్చాను. మెయిన్ రోడ్డుమీదకు వచ్చిన తర్వాత ఆటో యెక్కి అడ్రస్ చెప్పాను.

పావుగంట తర్వాత రేవతి మేడలోకి వెళ్ళాను. ఆమె పైన గదిలో నా కోసమే యెదురుచూస్తోంది.

లోపలకు వెళ్ళగానే తలుపులను మూసి ఒక్క సారిగా నా గుండెల మీద వాలిపోయి పెద్దగా యేడ్చింది.

"రేవతీ! ఏమిటిది?"

"నాకు బతకాలని లేదు రావ్! ఈ నరకం అనుభ విస్తూ బతకలేను. చచ్చిపోతాను" ఏడుస్తూనే అంది.

"ఎందుకు? మళ్ళీ యేం జరిగింది?"

రేవతి బెడ్ మీద కూలబడి చటుక్కున చీరకుచ్చిళ్ళను తొడలపైకి లాగింది, అక్కడ చూపించింది. ఎర్రగా కాలిన గాయం వుంది.

"రాత్రి పడకగదిలో బట్టలు వూడదీసి కాల్చాడాయన సిగరెట్టుతో. ఎంత మొత్తుకున్నా ఆయనకు జాలి కలగలేదు" ఏడుస్తూ చెప్పింది.

"మహేంద్రా!" నా పిడికిళ్ళు బిగుసుకొన్నాయి. ఆ క్షణంలో మహేంద్ర యెదురుగా వుంటే గొంతు నొక్కి చంపేవాడిని.

"నన్ను రక్షించు రావ్. ఈ బందిఖానానించి నాకు విముక్తి ప్రసాదించు."

నా గుండెల్లో అతడిమీద పగ రగిలింది.

"విడాకులకు ప్రయత్నించు రేవతీ."

"విడాకులా! ఆయన ఒప్పుకోడు. ఈ ఆధారాలేవీ కోర్టులో నిలవ్వు రావ్."

"ఐతే నేనే యేదో మార్గం ఆలోచిస్తాను రేవతీ. తొందరపడి నువ్వు ప్రాణం తీసుకొనే ప్రయత్నం చెయ్యకు" లేచి నిల్చుంటూ అన్నాను. మహేంద్ర యింటికి వస్తాడనే భయం నాలో వుంది.

"రావ్! నన్ను విడిపించు. ఈ నరకం భరించలేను. నీ యింట్లో సేవకురాలిగా సంతోషంగా బతుకుతాను. నా కిక్కడ తెలిసినవాళ్ళెవరూ లేరు. నా ఆశలన్నీ నీ మీదేనే రావ్. మరచిపోకు."

తలూపి వచ్చేశాను.

"ఏమిటి విచారంగా వున్నారు?" నా భార్య జ్యోతి అడిగింది ఆ రాత్రి పక్కమీద ఆలోచిస్తూ పడుకొన్న

నన్ను.

"ఏమీ లేదు జ్యోతీ."

"కాదు ఏదో వుంది. ఈమధ్య కొన్ని రోజులుగా మీరు దిగులుగా—విచారంగా వుంటున్నారు. చెప్పండి. మీ విచారంలో నేనూ భాగం పంచుకొంటాను...." అన్నది.

ఐనా జ్యోతికి చెప్పలేదు.

చెప్పకుండానే ఆమెను నిద్రపోనిచ్చాను.

నేను ఏదో ఒకటి చెయ్యాలి.

రేవతిని ఎలాగయినా రక్షించాలి.

ఎన్నిసార్లు ఆలోచించినా ఒక్కటే ఆలోచన నా మనసులోకి ఎక్కువసార్లు వచ్చింది.

అదే—

మహేంద్రను హత్య చెయ్యటం.

అవును. అంతకు మించి మరో దారిలేదు. మహేంద్ర అడ్డు తొలగించినప్పుడే నా రేవతి స్వేచ్ఛను పొందుతుంది.

ఐతే—నేను ఒక హత్యను చెయ్యగలనా?

ఇంకొంచెంసేపు ఆలోచించాను.

రేవతి దీనమైన చూపు నా కళ్ళముందు కదులుతుంటే హత్య చెయ్యగలననే ధైర్యం కలిగింది. జాగ్రత్తగా ఆలోచించి ఒక పథకం ప్రకారం అతన్ని హత్య చెయ్యాలి.

రెండు రోజుల తర్వాత ఒక రాత్రి ఆనంద్ మా యింటికి వచ్చాడు.

"నీతో మాట్లాడాలి" అన్నాడు.

"ఎవరి గురించి?" అడిగాను.

"రేవతి గురించి."

గదిలోకి వెళ్ళాం. తలుపులు దగ్గరకు మూశాను.

"రాత్రి రేవతిమీద మహేంద్ర హత్యా ప్రయత్నం చేశాడుట...." ఆనంద్ చెప్పాడు.

"మైగాడ్! నిజమా?!"

"అవును."

"నీకెవరు చెప్పారు? రేవతేనా?"

"కాదు ఆ యింట్లో పనిచేసే నౌకరు చెప్పాడు. పాలలో విషం కలిపాడట. అదృష్టవశాత్తు రేవతి కంటే ముందే ఆ పాలను ఆ యింట్లో వుండే పిల్లి తాగి పది నిముషాల్లో తన్నుకొని చచ్చిపోయిందిట."

ఆ వార్త నాలో సంచలనాన్ని కలిగించింది.

ఇక నేను ఆలస్యం చెయ్యకూడదనుకొన్నాను.

"తప్పదు ఆనంద్, ఇక ఆ మహేంద్రను ఈ లోకం నించి తప్పించాలి. అప్పుడే రేవతిని ఆ చెరనించి విడిపించ గలం.. " అన్నాను.

"అవును రావ్! ఇందుకు నీకు యెటువంటి సహాయం అవసరం ఐనా నేను చెయ్యగలను. నువ్వు యెంతో గాఢంగా ప్రేమించిన స్త్రీ అలా మృత్యువు కోరల్లో పడివుండటం నేను సహించలేకుండా వున్నాను."

"థాంక్ యూ మై ఫ్రెండ్! ఇక నేను ఆలస్యం చెయ్యను" గట్టిగా అన్నాను.

కొంచెం సేపటికి ఆనంద్ వెళ్ళిపోయాడు.

ఆ రాత్రంతా ఆలోచించి పిస్తోలుతో మహేంద్రను హత్య చెయ్యటానికి నిర్ణయించుకొన్నాను. ఎలాగయినా ఒక పిస్తోలు సంపాదించాలి.

రాత్రి ఏడుగంటల సమయంలో మద్రాసులో వున్న

చైనాబజారుకు వెళ్ళాను. అక్కడ రకరకాల స్మగుల్డు వస్తువులు అమ్ముతూ వుంటారు. వాళ్ళదగ్గరే పిస్తోళ్ళు కూడా దొరుకుతాయని యింతకు ముందు కొన్నిసార్లు విన్నాను.

ఒక షాపును ఎంచుకొన్నాను. ఆ షాపులో జనం ఎవ్వరూలేరు. నెమ్మదిగా వెళ్ళి ఎలక్ట్రానిక్ వాచీ చేతో పట్టుకొని "పిస్తోలు కావాలి" అన్నాను చిన్నగా దాన్ని చూస్తున్నట్టు నటిస్తూ—

అతడు నా మొహంలోకి చూశాడు.

"ఎవరు మీరు?" చిన్నగానే అడిగాడు.

"వివరాలు అవసరమా?" అన్నాను.

"కాదు. పిస్తోలు యెందుకో చెప్పండి. ఎవరైనా హత్య చేస్తారా?" మళ్ళీ అడిగాడు.

"నాకు కొంతమంది శత్రువులున్నారు. ఆత్మరక్షణ కోసం నాకు పిస్తోలు అవసరం."

అనుమాన నివృత్తికోసం అతను నన్ను చాలా ప్రశ్నలు అడిగాడు.

"ఈ షాపులో పిస్తోళ్ళు దొరుకుతాయని యెవరు చెప్పారు?" చివరగా అడిగాడు.

"అర్జునగం చెప్పాడు" గబుక్కున అన్నాను.

నిజానికి అర్జునగం ఎవరో నాకు తెలీదు. అతనికి నమ్మకం కలగటం కోసం నోటికి వచ్చిన పేరు చెప్పాను.

చివరకు బేరం కుదిరింది. అతనికి నేను పోలీసుమనిషిని కాదనే నమ్మకం కలిగింది. డబ్బు తీసుకొని బొమ్మలు పెట్టుకొనే అట్టపెట్టెలో పిస్తోలు పెట్టి ఇచ్చాడు అతను. దాన్ని యెట్లా ఉపయోగించాలో అతనే వివరంగా

చిన్నగా చెప్పాడు.

"మీరు పట్టుబడినా పిస్తోలును ఈ షాపులో కొన్నట్టుగా చెప్పకండి. ఒకవేళ చెప్పినా దాన్ని యిక్కడే కొన్నట్టు మీరు ప్రూవ్ చెయ్యలేరు" అన్నాడతను నేను తిరిగిరాబోయే ముందు.

తలూపి వచ్చేశాను.

నా భార్య నిద్రపోయిన తర్వాత ఆ పిస్తోలును జాగ్రత్తగా నా సూట్కేసులో భద్రపరిచాను.

తెల్లారి ఆఫీసుకు వెళుతూ తీసుకెళ్ళి ఎవ్వరూ చూడకుండా నా టేబిల్ సొరుగులో దాన్ని దాచి తాళం వేశాను.

అప్పుడప్పుడు మా బాస్ ఆఫీసు పని గంటలు అయిపోయి అంతా వెళ్ళిపోయాక వచ్చి ముఖ్యమైన ఫైళ్ళ మీద సంతకాలు పెట్టి వెళుతూ వుంటాడు. అప్పుడు ఆయన గదిలోనే పిస్తోలుతో మహేంద్రను కాల్చి చంపొచ్చు. అది సవుండ్ ప్రూఫ్ గది. పిస్తోలు పేల్చినా చప్పుడు ఎవ్వరికీ వినిపించదు.

ఆ సాయంత్రం నేనొక్కడినే ఆఫీసులో వున్నప్పుడు రేవతి ఫోన్ చేసింది—ఇంటికి వెంటనే రమ్మని.

వెళ్ళాను.

తలుపులు మూసి, నామీద పడి ఏడ్చింది.

"భయపడకు రేవతీ! మహేంద్రను ఈ లోకంనించి పంపటానికి తగిన పథకాన్ని సిద్ధం చేశాను."

"నీకు సాధ్యంకాదు రావ్. ఆయన తెలివిలేని మనిషి కాదు. అంత సులభంగా నీకు దొరుకుతాడనుకొంటున్నావా? లేదు, నాకు విముక్తి లేదు. ఆయన నామీద హత్యాప్రయత్నాలు కూడా చేస్తున్నాడు" ఏడుస్తూనే

అన్నది.

"నువ్వు కొన్నిరోజులు ఓపికపట్టు రేవతీ. జాగ్రత్తగా వుండి నిన్ను నువ్వు కాపాడుకో. ఆ తర్వాత మహేంద్రను ఎవ్వరూ కాపాడలేరు నానించి."

తిరిగివచ్చేను.

9

మైగాడ్! నా కాళ్ళు వణికాయి. శరీరం అంతా కంపించి పోయింది. నా టేబిల్ సొరుగులోని పిస్తోలు మాయమయ్యింది.

ఎవరు తీశారు?

వేసిన తాళం అలాగే వుంది.

అందులో పిస్తోలు వున్నట్టు ఎవరికి తెలుసు?

నా ఒక్కడికి తప్పించి ఎవ్వరికీ తెలీదు.

అయితే పిస్తోలు ఎలా మాయమయ్యింది?

ఆనంద్ తీశాడా? అతను తీసే అవకాశం లేదు. నేను పిస్తోలు కొన్నట్టుగా ఆనంద్‌తో చెప్పలేదు. ఐనా అతను సహాయపడతా నన్నాడు. అలాంటప్పుడు అతనెందుకు పిస్తోలు మాయం చేస్తాడు??

మహేంద్ర హత్య జరగటం యిష్టంలేని మనుషులెవరో పిస్తోలును తీసేసివుంటారు?

ఎవరా మనిషి?

అసలు నేను మహేంద్రను హత్య చెయ్యటానికే ఆ పిస్తోలును ఆఫీసులో వుంచినట్టు ఎవరికి తెలుసు??

నా తల పగిలిపోతున్నట్టనిపించింది.

ఆ పిస్తోలు గురించి యిప్పుడు నేను ఎవర్ని అడగాలి? ఎలా అడగ్గలను?

ఓ....గాడ్....తల పట్టుకూర్చున్నాను.

ఆ రోజు ఉదయమే మహేంద్ర బిజినెస్ పనిమీద బొంబాయి వెళ్ళాడు.

మేనేజర్ సెలవు పెట్టాడు.

ఆనంద్‌తో పిస్తోలు గురించి చెప్పాలనుకొన్నాను. కాని చెప్పదల్చుకోలేదు. ముందు నేనే డిటెక్టు చెయ్యాలి. ఆ పిస్తోలు దొంగిలించే అవకాశం యెవరికి వున్నదో గమనించాలి.

నా చర్యలను యెవరైనా కనిపెడుతున్నారేమో తెలుసుకోవాలి. నేను పిస్తోలును టేబిల్ సొరుగులో ఉంచటాన్ని ఎవరైనా చూశారేమో ముందు నాకు తెలియాలి.

అందుకే ఆ సాయంత్రం అంతా వెళ్ళిపోయే వరకు ఏవో ఫైళ్ళు ముందు పెట్టుకూర్చున్నాను.

ఒక్కొక్కరే వెళ్ళిపోయారు.

అంతా వెళ్ళిపోయాక ఒక్కో టేబిల్ సొరుగు లాగి వెతికాను. అరగంటలో అన్నీ వెతికాను. ఎక్కడా పిస్తోలు కనపడలేదు.

నా ఆలోచనలన్నీ మొదటికొచ్చాయి.

నా కుర్చీలో కూర్చుని సిగరెట్టు కాలుస్తూ ఆలోచనలో వుండిపోయాను.

ఉన్నట్టుండి బయట యేదో కారాగిన చప్పుడయింది. రెండు నిముషాల్లో మా బాస్ లోపలకు వచ్చి తన గదిలోకి వెళ్ళిపోయాడు.

వాట్! బాస్ బొంబాయి వెళ్ళలేదా?

నిజంగా ఇది మంచి అవకాశం. పిస్తోలు మాయం అవకుండా వుంటే మహేంద్రను హత్య చెయ్యటానికి

ఇంతకు మించి మరో అవకాశం వుండదు.

బెల్లు మోగింది గదిబయట.

బాస్ పిలుస్తున్నాడు.

డోర్ నెట్టుకొని వెళ్లాను.

కుర్చీలో వెనక్కి వాలి సిగరెట్టు కాలుస్తున్నాడు బాస్. ఆ క్షణంలో నా చేతిలో పిస్తోలు లేనందుకు విచారం కలిగింది.

“కూర్చో!”

ఎదురుగా కుషన్ ఛెయిర్లో కూర్చున్నాను.

మహేంద్ర గాద్రెజ్ టేబిల్ సొరుగు లాగి ఒక వస్తువు తీసి టేబిల్ మీద వుంచాడు.

నల్లగా నిగనిగ మెరుస్తోన్న నా పిస్తోలు!

ఆశ్చర్యంతో నా కళ్ళు పెద్దవైనాయి.

భయంగా మహేంద్రను చూశాను.

“తీసుకో రావ్! పిస్తోలు తీసుకో....నన్ను కాల్చెయ్యి....యిది నీకు అపూర్వమయిన అవకాశం....”

నిలువెల్లా వణికిపోయాను. మాట రాలేదు.

ఇదేమిటి! మహేంద్రకు యిదంతా తెలుసా? యెలా తెలుసు? నేను అతన్ని హత్య చెయ్యాలనుకోవటం అతనికి యెవరు చెప్పారు?

నా తల తిరిగిపోయింది.

“ఏమిటి రావ్ ఆలోచిస్తున్నావ్? నీ ప్లాను నాకెలా తెలిసిపోయిందనా? అంతే కదూ?”

అవునన్నట్టు తలూపాను.

“నన్ను చావునించి, నిన్ను హత్యానేరంనించి కాపాడింది—నీ భార్య జ్యోతి.”

"జ్యోతి!" ముందుకు వంగుతూ నమ్మలేనట్టుగా అడిగాను.

"అవును నీకు తెలీదు. ఆనంద్, నువ్వు నా గురించి రేవతికురించి మాట్లాడుకోవటం విన్నది. నువ్వు పిస్తోలు ఇంటికి తీసుకొచ్చి దాచటం, తర్వాత దాన్ని ఆఫీసుకు తీసుకురావటం గమనించింది. నీ ప్లాను అర్థంచేసుకుని నాకు ఫోన్ చేసి, నన్ను ఒకచోట కలుసుకుని అంతా క్లియర్‌గా చెప్పింది. నాకు నవ్వొచ్చింది. నువ్వెంత అమాయకుడివో తల్చుకుంటే జాలికలిగింది. ఐ పిటీయూ మిస్టర్ రావ్. వాళ్ళిద్దరూ నిన్ను గొప్ప ఫూల్‌ని చేశారు. హంతకుడిని చేసి జైలుకు పంపాలని గొప్పగా కథనాన్ని సాగించారు."

నాకు మతిపోతున్నట్లయింది.

"ఎవరు? ఎవరు నన్ను ఫూల్ని చేశారు?"

"ఎవరో కాదు ఆనంద్ రేవతి."

"మీరు చెబుతున్నది నిజమా?"

"జోక్ కాదు రావ్, జరిగిందేమిటో నీకు అర్థమయ్యేలా చెబుతాను. హైద్రాబాద్‌లో రాజన్ ఎక్స్‌పోర్టర్స్ ఆఫీసులో రేవతిని కలుసుకొన్నాను. ఆమె అందానికీ, ఆమె కళ్ళలోని ఆకర్షణకు లొంగిపోయి నన్ను పెళ్లి చేసుకొమ్మని అడిగాను. ఒప్పుకొంది. ఇక్కడకు తీసుకొచ్చి పెళ్ళి చేసుకొన్నాను. ఆమె నన్నుకాదు, నా డబ్బును పెళ్ళాడిందని ఆలస్యంగా గ్రహించాను.

తరచు ఫైళ్ళు తీసుకొచ్చే ఆనంద్ — రేవతితో ప్రేమలోపడ్డాడు. వాళ్ళిద్దరికీ సంబంధం వుందనీ రహస్యంగా కలుసుకొంటున్నారనీ నాకు ఈ మధ్యనే

తెలిసింది. వెంటనే ఇంట్లోనించి రేవతిని తరిమేద్దామను కొన్నాను. కాని వాళ్ళ అక్రమ సంబంధానికో ఆధారం సేకరించాలని వూరుకొన్నాను.

ఆ తర్వాత నువ్వు వచ్చావు. నీకో కథ చెప్పి నన్నో క్రూరుడిగా చిత్రించారు. నువ్వు రేవతిని ప్రేమించిన ఉన్మాదంలో వున్నావు. అందుకే నీ చేత నన్ను హత్య చేయించి నా అడ్డు తొలగించుకోవాలని ప్లాను వేశారు.

రావ్! వాళ్ళు చెప్పినట్టుగా నువ్వు ఆడావు. నన్ను హత్య చెయ్యటానికి పిస్తోలు కూడా సంపాదించావు. కాని జ్యోతి నాతో అంతా చెప్పటంతో నేనే నువ్వు వెళ్ళిన తర్వాత వచ్చి నీ సొరుగులో పిస్తోలు తీసి నా టేబిల్ సొరుగులో దాచి వెళ్ళాను."

"రేవతి నన్నింతగా మోసగించిందా?"

"నిన్నే కాదు. నన్ను కూడా. కేవలం నా డబ్బుచూసి పెళ్ళి చేసుకుంది. ఆనంద్ తన అందంతో ఆమెను వశ పర్చుకున్నాడు. వాళ్ళిద్దరి నిజరూపాలను నీకు చూపిస్తాను రావ్. బయల్దేరు. నేను బొంబే వెళ్ళానని ఆనంద్ నా ఇంటికి వెళ్ళాడు."

నా గుండె మండుతున్నట్టుగావుంది. మహేంద్ర చెప్పినదంతా నిజమేనా?

టాక్సీలో మహేంద్ర ఇంటికి వెళ్ళాం.

అతను నన్ను మేడపైకి తీసుకెళ్ళాడు. ఒక గది దగ్గర ఆగిపోయాం. ఆ గది నాకు బాగానే తెలుసు. ఆ గదిలోకే రేవతి నన్ను తీసుకెళ్ళింది.

తలుపులు మూసివున్నాయి.

అద్దాల కిటికీలకు తెరలు వేళ్ళాడుతున్నాయి.

మహేంద్ర తెరను పక్కకు జరిపాడు కొంచెంగా.

లోపల దీపం వెలుగుతోంది.

ఆ దృశ్యం చూడగానే నా కళ్ళు తిరిగాయి.

రేవతి-ఆనంద్ నగ్నంగా వున్నారు. ఒకరి పక్కనే ఒకరు పడుకొనివున్నారు కబుర్లు చెప్పుకుంటూ.

"రేవతీ.... రావ్ మనం చెప్పేకథకు చలించి పోయాడు. మహేంద్రను చంపటానికి ఒక పథకం తయారుచేశానని చెప్పాడు. త్వరలోనే మహేంద్రను చంపుతాడు. అప్పుడు మనం ఇలా రహస్యంగా కలుసుకునే బాధవుండదు" ఆనంద్ అన్నాడు.

అప్పుడు రేవతి "ఆనంద్. రావ్‌లో మనుషులను హత్య చేసేంతటి ఉద్రేకం, ధైర్యంలేవు. అతన్ని ఎలాగైనా మనం ఉద్రేకపరచాలి. ఆయన నన్ను చిత్రహింసలు పెడుతున్నట్టుగా బాగా నమ్మించి ఆవేశాన్ని కలగజేయాలి. ఏమైనా రావ్‌ని చూస్తే జాలిగావుంది. గుడ్డిగా నన్ను ప్రేమించాడు. మన చదరంగంలో ఒక పావుగా వుపయోగపడుతున్నాడు. మహేంద్ర హత్యతో రావ్ జైలుకు వెళతాడు. ఇక మనిద్దరిదే రాజ్యం" ఆనంద్ మీదికి ఒరుగుతూ అన్నది.

నా చేతిలో పిస్తోలులేదు. వుంటే ఆ ఇద్దర్నీ తూటాలు ఐపోయేవరకూ కాల్చివుండేవాడిని. కోపంతో ఆవేశంతో పిడికిలితో కిటికీ అద్దాలమీద పొడవబోయాను. మహేంద్ర నన్ను వారించి కెమెరాతో కొన్ని ఫోటోలు తీశాడు.

"రావ్. నా గుండె కూడా మండుతోంది. మనం ఆవేశపడితే జరిగేది అనర్థం. ఇలాంటి కుక్కలకు చట్టంతోనే బుద్ధి చెప్పాలి. వీళ్లని తరిమెయ్యటానికి అవసరమైన

పాత్యాన్ని సాధించగలిగాను. చాలు" అన్నాడు.

మహేంద్రను అపార్థం చేసుకున్నందుకు సిగ్గుపడ్డాను. "క్షమించండి" అన్నాను తలొంచుకొని. మహేంద్ర అనునయంగా నా భుజాన్ని తట్టాడు.

మనసులోనే నా భార్య జ్యోతికి థాంక్స్ చెప్పుకున్నాను—నన్నో హత్యా ప్రయత్నంనించి తప్పించినందుకు.

—: అయిపోయింది :—